Napsal uživatel Tomáš Hrubý
Pondělí, 16 Březen 2026 12:38

Míša Leicht & Forehand: ***Spáchej hřích!*** *Vlastním nákladem, 2025, celkový čas 35:18.*

„Dlouhých sedmadvacet let (!) uplynulo, než jsem sebe a své nynější spoluhráče „nahnal“ do studia natočit druhé CD.“ To napsal v krátkém sleevenotu recenzovaného alba **Míša Leicht**, zakladatel, obnovitel, kapelník, frontman, textař a vůbec duše **Forehandu**. Což je zpráva pro pelhřimovskou agenturu Dobrý den. Možná o tom Míša neví, ale Forehand tímto sesadil z nejvyššího stupínku kapelu Spolektiv, která se doposud pyšnila nejdelším intervalem mezi první a druhou deskou a měla ho dokonce přesněji spočítaný: 21 let, 5 měsíců a 27 dní.

Ano, je to trochu vtip. S kvalitou hudby a s hudbou vůbec nemají stupně vítězů nic společného a Guinessova kniha rekordů už vůbec. Ale myslím, že zajímavá otázka – i související s hudbou – to je: jak se to tak stane, že po předlouhé době najednou ožije kapela? V rozhovoru o kapele COP, který jsme vedli v roce 2001, mně Míša řekl: „Forehand je prosincem 2000 kompletně zrušenej.“ A dodal, že je to vlastně jenom pauza, protože je tu ten materiál… Oživení se ovšem nekonalo a jako definitivní pohřbení myšlenky na Forehand jsem vnímal vydání sólového Leichtova alba ***Je to dobrý … nebe je modrý*** v roce 2006. Tady přece vyšly věci, které byly pro COP už za hranou, hosté mohli být přesně zacílení na aranžmá jednotlivých skladeb: Proč ještě držet nějakou „boční“ kapelu? A přece vstal Forehand z popela, Dovolím si (pouze) tipovat proč: Míša Leicht si chtěl zahrát na pódiu se svým synem Bertem. Což by bylo hezké a legitimní.



Nicméně se zdá, že jako další důvod je pro Míšu po čtvrtstoletí stále důležité, že „je tu ten materiál“. Z „prvního života“ Forehandu v devadesátkách si určitě pamatuji *Spáchej hřích (Prince of Peace)*, *Santiano, Chci se hádat (After Midnight)* nebo instrumentálku *Ground Speed*. Píseň *Flám (Moonshiner)* nahrál COP na album ***…pár minut*** dokonce ještě o rok dřív, než vyšlo první album Forehandu ***Můžeš bejt…***

A vzhledem k další hlášce ze sleevenotu „osobně mám obrovskou radost, že písně, více než třicetileté, neupadnou v zapomnění…“ je zřejmé, že těch znovu zařazených je ještě podstatně víc.

Což, připustíme-li, že důvodem pro tento výběr není nedostatek čerstvého repertoáru, ale touha přesně reinkarnovat historický Forehand? V tom případě trefa. Deska mi zní vlastně velmi „retro“. A doufám, že nemusím zdůrazňovat, že jsem nikdy nejel v chválení, jak je kdo „trendy“,

a proto zmínku o retru naprosto nechápu hanlivě. V čem ho cítím? Vlastně ve všem: v Leichtových textech, které by už dnes možná zněly trochu jinak než „ten, kdo spáchá hřích, vyhrává“. Ve výběru (stoprocentně převzatých) songů, převážně nestárnoucích hitů, ale přece jen s vrcholem slávy dávno uplynulým. (I jako zjevně novou věc v repertoáru si Bert Leicht vybral a textem opatřil *Big River* Johnnyho Cashe, skladbu starší, než je jeho otec…). I v aranžích, které drží sound postavený na čtyřech nástrojích, bez zařazení jakéhokoliv hosta. Jediná větší změna – k lepšímu – je v elektrické kytaře. Ne že by snad tehdejší plzeňská legenda Míša Röhrich byla slabší než Leicht jr., ale Forehand začínal pouze ve třech a elektrickou kytaru zprvu přidával dost opatrně. Bert Leicht zní velmi slibně a v sólech osciluje od lehké bezradnosti (*Ground Speed* – ale to mi i Míša Röhrich říkal, že neví, co v Scruggsově instrumentálce hrát na elektriku) až po špičkový výkon *(Tak dík, Spáchej hřích)*. A posunul se i jediný spojující článek starého a nového Forehandu – Míša Leicht. Ne snad v akustické kytaře, tam si hraje pořád své, v sólech flatpicking s tak bohatým využitím úderů přes víc strun, až to není stoprocentně bluegrassové, zato osobité, rozpoznatelné. Ale je to ve zpěvu: ne že by se hrnul zpívat nějak jinak – on je prostě lepší a lepší. Vždy byl spolu s Robertem Křesťanem absolutní pěveckou špičkou českého bluegrassu, ale i jedním z nejlepších (a možná nedoceněných) hlasů celé naší FC scény. Ale přesto skutečně slyším stále brilantnější techniku, dokonalejší přednes, stále velký rozsah s perfektně jasnými výškami. Možnost poslouchat jeho hlas je jedním z největších přínosů této desky. Zbylí dva hráči – Patrik Klčo (banjo) a Ondra Jukl (baskytara) spolehlivě hrají to, co se od nich čeká a co předváděli i jejich dávní předchůdci. Jmenovaná sestava vytváří krátké tracky (maximálně 3:28 a jen čtyři kousky přes tři minuty) přesto, že nešetří sóly na banjo, elektrickou i akustickou kytaru, a občas i baskytaru.

Zdroje, odkud jsou čerpány písně, se nacházejí v ploše vymezené bluegrassem (Earl Scruggs, Peter Rowan, Bill Keith, Peter Wernick…), country (Johnny Cash, Merle Haggard – *California Cottonfields…*), rockem (U2 – *I Still Haven’t Found What I’m Looking For* a Leon Russel, byť jeho *Prince of Peace* v našich kruzích proslavila hlavně spolupráce s New Grass Revivalem), blues (J. J. Cale) a folkem, dejme tomu John Denver a Hugues Aufray. Zařazení jeho *Santiana* je asi nejpřekvapivější, ne kvůli Aufraymu, ale proto, že je to zde jediný převzatý „český“ hit (text Ivo Fischer, zpěv Waldemar Matuška). Vzhledem k povedenému uchopení je to překvapení příjemné. Texty jsou samozřejmě o babách, barech, vězeních a těžkém životě. Kupodivu ne o motorkách a asi nejsou (tím hlavním), proč budete toto album poslouchat. Nicméně přesto jen tu pár zajímavých, typicky leichtovských sloganů: „… holka, podej mi zprávu/jak se ustálíš na dvou nápadnících za týden“, „a jinej už zkouší nálady tvý“, „chci se hádat, ale nemám s kým“.

Album ***Spáchej hřích!*** není výjimečné, ale je velmi dobré. Zvláštní pozornost k sobě určitě poutá výtečný zpěv Míši Leichta. A příjemné je i přenesení se do 90. let, kdy na divokých pláních lemujících tradiční bluegrass předváděl Forehand své odvážné kousky. Divoké pláně jsou možná už kolonizované a jejich dávné daguerrotypie poněkud vybledlé, ale těch 13 skladeb se poslouchá pořád moc hezky. Uvidíme, co bude dál. Když si poslechneme třeba Hayseed Dixie, zjistíme, že s interakcí bluegrassu a tvrdé muziky by se dalo pořád pracovat s

úžasnými výsledky. {desky 1902}